

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 2363/12
31.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Браниславом Којадиновић Бановац, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., власника угоститељске радње “Б.Б.” ..., ... број ..., поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Београд, број: 4700-1074/2009-20 од 28.01.2012. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Београд, Филијале Нови Београд 2, број 475642348 од 31.08.2009.године, којим је пореском обвезнику овде тужиљи изречена мера привремене забране обављања делатности у трајању од 11 дана почев од 31.08.2009. године до 10.09.2009. године.

У тужби поднетој овом суду дана 27.02.2012. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа јер се оспорено решење заснива на погрешно утврђеном чињеничном стању и погрешној примени материјалног права. Поред тога истиче приговор застарелости потраживања имајући у виду чињеницу да је теренска контрола вршена дана 22.08.2009. године, а да је по жалби жалиоца одлучено тек 28.01.2012. године, а на шта је првостепени орган био дужан да пази по службеној дужности. Поред тога у поступку, на околност постојања Одлуке о депозиту и књижења промета робе и услуге за спорни период, требало је извести доказ саслушањем овлашћеног представника В.В.. Предложила је да суд усвоји тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

По налажењу Управног суда правилно је одлучио тужени орган, када је одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења од 31.08.2009. године, јер је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање, без повреда правила поступка, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољно јасне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је у поступку контроле евидентирања промета преко фискалне касе на дан 22.08.2009. године, записником број 47-00213/2009-132-001 у предмету 475642348 од 31.08.2009. године, утврђено да је за купљено и плаћено добро "кока кола" и "домаћа кафа" у укупној вредности од 150,00 динара порески обвезник издао 'фискални исечак број БИ: 74 од 22.08.2009. године у 18,19 часова, као и да садржи све елементе прописане одредбама члана 12. став 2. Закона о фискалним касама („Службени гласник РС“ број 135/2004).

Увидом у одштампани документ "пресек стања" утврђено је, да је порески обвезник до момента контроле евидентирао промет преко фискалне касе број ИБФМ:АЕ035542 у износу од 2.185,00 динара док је бројањем готовог новца у благајни фискалне касе утврђен износ од 12.420,00 динара, те да је упоређивањем готовог новца у благајни фискалне касе и евидентираних промета у фискалном пресеку стања утврђен вишак новца у износу од 10.235,00 динара у односу на евидентирани промет преко фискалне касе. Том приликом овлашћен представник пореског обвезника је дао писану изјаву у којој је навео да је дао депозит конобарици у износу од око 8.000,00 динара, а да је разлика вероватно новац од конобарице, те да је даљом контролом утврђено да порески обвезник не поседује писану Одлуку о депозиту, као ни доказ да је новац за депозит подигнут са пословног рачуна. На основу наведеног, по оцени туженог органа, правилно је првостепени орган утврдио да се утврђени вишак сматра као неевидентирани промет преко фискалне касе, а што је супротно члану 18. став 1. Закона о фискалним касама, па су се стекли услови за примену члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и изрицање мере привремене забране вршења делатности.

Одредбом члана 18. став 1. Закона о фискалним касама ("Службени гласник РС", бр. 153/04), прописано је да обвезник који је, у складу са овим законом, дужан да евидентира сваки појединачни промет добара на мало, односно промет услуга физичким лицима преко фискалне касе, дужан је да купцу добара, односно кориснику услуге одштампа и изда фискални исечак фискалне касе преко које је евидентиран промет, без обзира да ли купац добара односно корисник услуге то захтева или не.

Одредбом члана 131. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02....61/097), прописано је да у току пореске контроле порески инспектор може пореском обвезнику изрећи забрану вршења делатности у трајању до 60 дана, ако, поред осталог, утврди да се промет од продаја роба или пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописани начин.

На основу утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду цитиране одредбе Управни суд, налази да је правилно тужиоцу порески инспектор изрекао меру привремене забране обављања делатности у трајању од 11 дана с обзиром да је на основу стања у благајни утврђен износ од 12.420,00 динара о чему је сачињена спецификација која се налази у списима предмета а у тренутку издавања фискалног рачуна на основу

утврђеног фискалног пресека утврђен вишак новца од 10.235,00 динара а да овлашћени представник пореског обвезника В.В. за своју тврдњу да је конобарици оставио депозит од 8.000,00 динара, те да разлика од 8.000,00 до 10.235,00 динара представља вероватно новац конобарице, није пружио доказ ни у пореској контроли нити је тужилац доставио доказ уз жалбу односно уз тужбу.

Суд је ценио наводе тужбе па налази да су неосновани јер је тужени орган правилно оценио наводе жалбе, дајући потпуно и јасно на закону засновано образложење које у свему прихвата и суд. Поред тога суд је имао у виду истакнути приговор застарелости потраживања у тужби, али налази да је исти неоснован имајући у виду да тужиоцу ожалбеним решењем није утврђена била каква обавеза, а жалба на решење којим је изречена мера забране обављања делатности нема суспензивни карактер.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени надокнади трошкове овог управног спора, суд је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, обзиром да тужилац није определио трошкове за које тражи накнаду, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 31.01.2014. године, 8 У 2363/12

Записничар,
Бранислава Којадиновић Бановац,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/РР